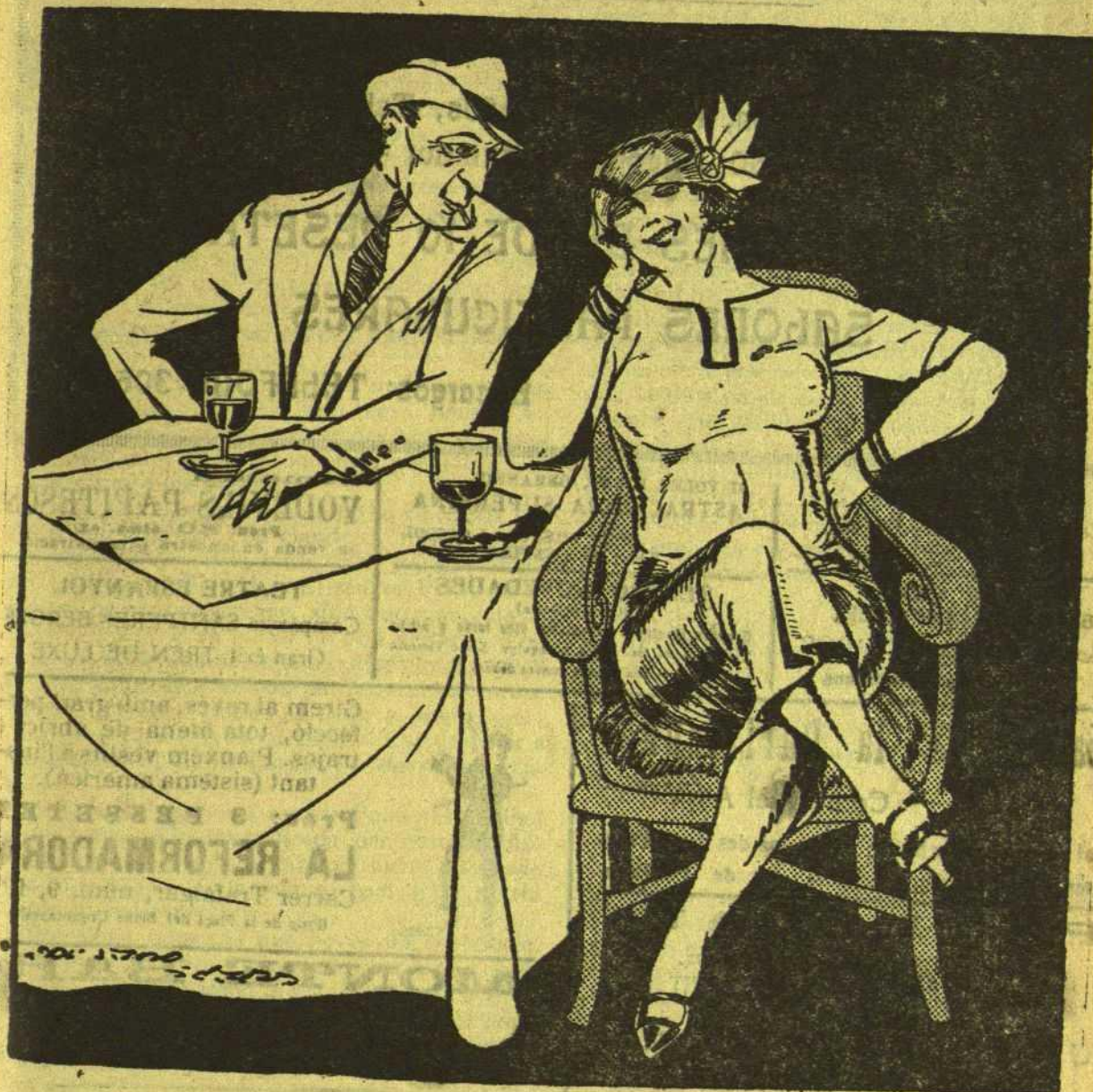

PAKITU

—Estàs molt amable, avui, Lulú. Ja veig que em vols demanar alguna cosa...
 —No demano res per mi. Per la modista, saps?

Aquest número ha sigat passat
 per la censura militar.
 AUTORITZADA SA LLIURE CIRCULACIÓ

ODEÓN HOTEL

Menéndez Pelayo, 214
BARCELONA

Espléndido edificio recién construido y rodeado de jardín

Calefacción, Ascensor, Baños, Teléfonos
— 50 balcones al exterior —

HABITACIONES DESDE 10 PESETAS
SALONES PARTICULARES

Encargos: TELÉFONO 306 G.

TEATRE COMIC

Companyia Rojas - Caparó
BATALLA DE REINAS

TEATRE APOLO

GRAN COMPANYIA GIBERT
Grandiós èxit: EL DICTADOR
Preus baratíssims

SI VOLEU RIURE, DEMANEU ASTRACANCIA SUPERFINA

D'EN BUENDIA I GASSOL
VAL: 50 CENTIMS

TEATRO NOVEDADES

(Circo ecuestre)
Grands lectures todos los días tarde y noche
Èxito grande de L. de 4 D'angelys Les 6 Victoria
Cada semana nuevos debuts

Demaneu YODEVILS PAPITSCS

Preu: 50 ctms. el
De venda en la nostra Administració.

TEATRE ESPANYOL

Companyia SANTPERE - BEROES
Gran èxit TREN DE LUXE

Sabateria "A la Parisienne"

Comte del Assalt, 17

Calçat de color per a home, cosit a mà des de 19 Ptes.

Sabates xarolina per a senyora, des de 16 Ptes.

PATI BLAU

El saló més higiènic de Barcelona.
GRANS CONCERTS TARDA I NIT
Grandiós èxit del

Jazz-Band Vila

Pelayo, 1 - Ronda Universitat, 2

Girem al revés, amb gran perfecció, tota mena de abrics i trajos. Planxem vestits a l'instànt (sistema americà).

Preu: 3 PESSETES
LA REFORMADORA

Carrer Trafalgar, núm. 9, 1.
(Prop de la Plaça del Bisbe Urquizaona)

MONTE BAR

(Antes Bombilla)

Sant Pau 75

Telèfon 4870 A.

(De 2 a 4, escudella de pagès)

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 3.—

Estranger. 4'50

Pagament a la bourse

**Dels treballs publicats en són responsables
seus autors. — No es retornen els originals.**

LES HORES TONTES

En la darrera sessió municipal, un senyor d'aquests que ara s'aprofiten de les facultats que una democràtica R. O. ha donat a tots els ciutadans per a que puguin lluir en públic la seva xerrameca, es va ocupar d'una qüestió transcendental des de molts punts de vista, sense que, pel que sembla, ningú n'hagi fet gran cas.

Ens referim al senyor J. Ponte, la intervenció consistorial del qual va tenir el valor d'un gest definitiu, car, com recordaran els llegidors, l'esmentat senyor va posar els ous sobre la taula de discussió.

Algun maliciós podrà creure que fou el compliment d'una excitació feta anys enrera, en aquell mateix lloc, per l'ex-regidor radical senyor Valentí Camp, quan recomanava posar *las virilidades sobre los pupitres*.

Però, no; el senyor Ponte no es va referir per res a l'ou equívoc, l'ou clandestí, aquell ou que tan sovint tenim a la boca, amb greu escàndol de la Lliga del Bon Mot. El senyor Ponte no es valgué de cap eufemisme, sinó que amb tota la claretat possible va parlar de l'ou vertader, l'ou de debò, el de gallina, aquell que té closca, rovell i clara, aquell que serveix per fer truites, encara que no totes les truites es facin a base d'ous; l'ou, en fi, que serveix al Capítol Catedral per a fer-lo ballar el dia de Corpus per distreure la canalla.

Aquest ou, segons el senyor Ponte, és víctima d'una persecució injustificada per part del fisc municipal, que li fa pagar una mena d'*entrada* per introduir-se a Barcelona, com si la nostra ciutat fos un espectacle.

Barcelona potser sí que ho és un espectacle, però no és tan divertit com això per a que no hi puguin entrar de franc ni els ous.

D'aquí pervé que tots ens queixem de la manca de tan estimat article. Però, senyors: com volen que hi hagi ous amb abundor, si no els deixen entrar?

Es veritat que per les eixides de la nostra dolça ciutat de tant en tant se'n ponen alguns, però d'això no n'hi ha per res, car l'ou, en tot poble que s'estimi, és un article de primera necessitat tan indispensable almenys com la llet. No els càpiga dubte de cap mena: els pobles que tenen

molts ous i molta llet, prosperen, es fan grans i creixen com un mal esperit.

Prenent aqueixa afirmació per fonament, el senyor Ponte va demanar molt encertadament la franquícia dels ous, a fi de què puguin entrar lliurement.

Amb els ous domèstics, o sia, els que cada veí pugui collir al corral de casa seva, no és possible cobrir totes les necessitats del consum; és precis que arribin amb molta abundor els ous de fora, especialment els ous de pagès, que són els més grossos, i per aconseguir això lo més essencial és demanar la lliure introducció.

Es per això que nosaltres, veient que cap diari dels que es vanten de vetllar pels interessos del poble no ha concedit a l'assumpte la deguda importància, sortim avui a defensar, junt amb el senyor Ponte, la veritable llibertat dels ous, que de moment entenem més necessària i més útil que la llibertat de consciència, la llibertat d'impremta i fins la llibertat de cultes.

Convençuts de què la raó és amb nosaltres i de què la nostra causa és més justa que una samarreta de divuit rals, aixarem una creuada patriòtico-avícola, d'extrem a extrem de la terra catalana, amb tots els que ens vulguin acompanyar, amb el ben entès que no els ha de costar ni una pela.

Hem d'aixecar tots els esperits, per a que d'aquesta noble campanya en surti la lliure introducció dels ous, i amb ella, la tranquil·litat i els bons aliments, que han sigut i seran sempre la norma dels pobles que volen ésser mascles, car un mascle, el primer que necessita, és tenir ous pel pare i per la mare.

ESPUERNES

Quan tornem al ball, Carmeta,
no et duré pas al cafè,
puix en lloc de *graciosa*
demanes sempre un bíftec.

—
Dius que m'has donat el cor
i que no em pots donar més;
amb això, noia, apa, *buenas*,
que lo que vull són diners.

—
Vaig dir-te que t'estimava
i que ton rostre era bell;
i tu, bleda, no vas caure
que era el dia d'Innocents.

VUITTS I NOUS

ABRISTOL ha aparegut una nova secta. Els seus afiliats—que, a la cuenta, són més tarumbes que un col·leccionista de cap-i-cues—tenen fet el jurament d'anar pel món tal com les seves respectives mames els varen desocupar.

No temin els nostres austers llegidors. No hi ha perill, per ara, de què la secta s'escampi. Els cinc que la formaven són a la cangri i els han

clavat una penyora d'aquelles que els castellans en dirien de abrigo, lo qual els deu molestar doblement.

El dia que es fes de moda anar nuets per aquests mons de Déu, s'acabava la immortalitat. No hi hauria engrescament possible. S'imaginem a la sogra en porreta, que deia el pobre Pere Chil?

Ja cal que els llegeixin la constitució als sectaris de Bristol...

...

Es queixava l'altre dia, no recordem quin bisbe espanyol, de què cada dia hi havia menys vocació pel claustre, entre les dones. Entre els homes, no en parlem.

Anys a venir, si seguim per aquest camí, el trobar una «clarissa» o una «dominica» serà més difícil que ara ho és per nosaltres atrapar un sac, o sia, un bitllet de mil, segons ha esbrinat fa poc en Juli Vallmitjana.

En el ram femení no hi veiem remei. Sens dubte les temptacions mundanes són avui més suggestives. El fox, el shimmy i el jazz tiren més que

abans els llancers i les carreres de l'Hipòdrom...

Però, quant als mascles, la solució és senzilla.

que tanquin els polítics a clausura. No troben que farien goig els «trinitaris reformistes», o els «caputxins alcalazamoristes»?

...

El ficar els peus a la galleda és un dels drets indiscutibles de l'home. Ara, aquest dret, que el venien exercint amb aquella bona fe un pet de ciutadans «conscientes», l'han exercit també en Romanones i en Melquíades.

Encara riem. Es veu que els pobres han perdut la xaveta i no hi toquen. El miquel ha sigut de tamany natural. Un sufoco, ja els ho diré. Es allò: quan un polític està de pega..., etc. Pobrets, fan força llàstima!

...

El diari alemany Weltam Montag, ha publicat un anunci que diu:

«D'un manto vell en fem un vestit ultra-modern, de senyora.

»D'una bata, un abric d'hivern, ultra-modern.

»De dues túniques velles i un pantalon, un trajecte complet, ultra-modern, d'home.

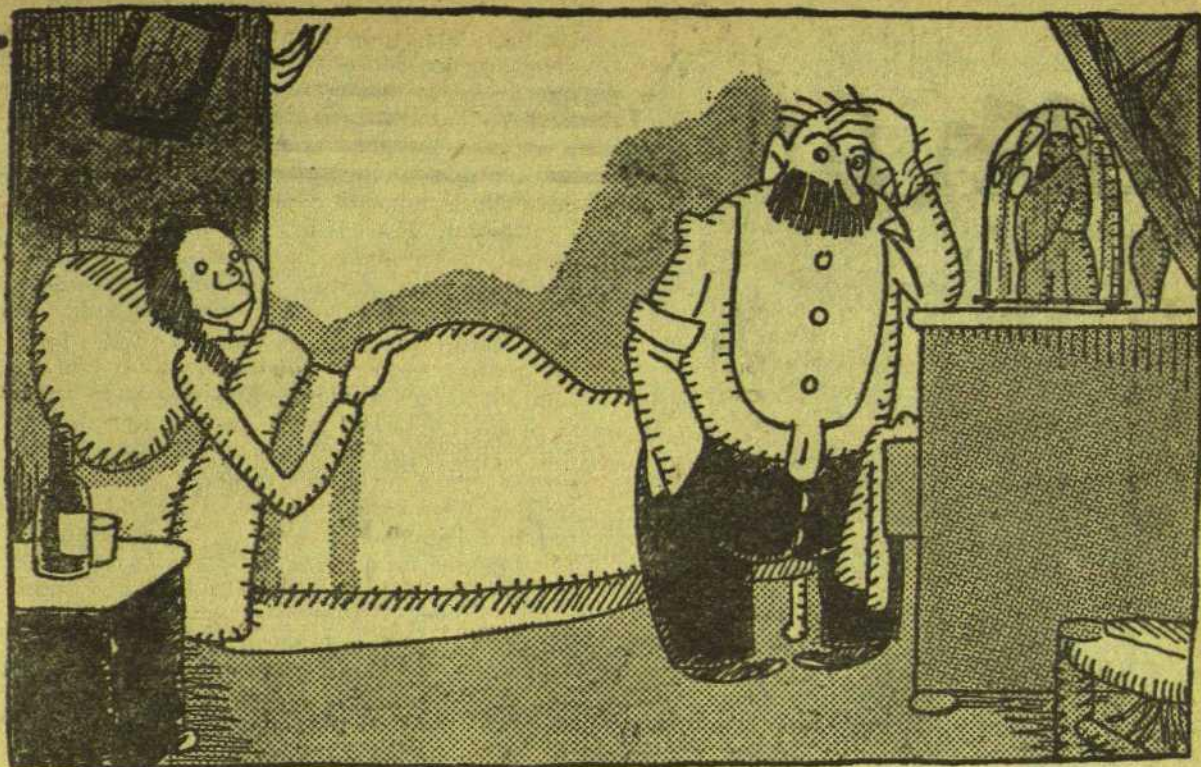
»D'una guerrera d'oficial (model d'abans de la guerra), una levita ultra moderna.»

Això, aquí, ja és vell.

Aquell valencià de la dolçaina que anys enrera seguia els poblets, cavaller en un burro, ja ho deia: D'un llençol en fem una camisa; d'una camisa uns saragüells; d'uns saragüells un cosset; d'un cosset, un panyo; d'un panyo, un mocaor; d'un mocaor, una bena, i d'una bena, desfiles...

Si el que ensenyin els alemanys!...

—Què t'estimaries més que fos? Nen, o nena?

—Un flato!

:: FEMINAL ::

No tenen fi ni compte les vegades que, des de que Adam i Eva es van cruspí la famosa poma, s'ha tractat de l'amor; ja en lletres de motllo, en lletres sense motllo, o sia, caligràfiques; en lletres de canvi; o bé en converses públiques, particulars o particularíssimes.

Tant i tant s'ha parlat d'aquesta qüestió, que ja havíem quedat d'acord en què no se'n podia dir res de nou, car, des del que el definia en termes lírics i en versos de rodoll, fins al positivista que va inventar allò tan conegut dels poca-vergonyes, que diu:

L'amor és una baba
que surt de dintre els ronyons..., etc.,

tothom hi havia dit la seva, i semblava que el tema era més munyit que una vaca tísica, quan un savi alemany, o sia, un alemany—puix en aquell país la gent neixen savis com aquí neixem *morenos*—ha descobert que això de l'amor no són camàndules, sinó que es tracta d'un microbi tan perillós com el de la pesta bubònica, que no té respecte per ningú.

Els efectes d'aquest descobriment seran terribles per a la Humanitat, car, per efecte del mateix, se'n van a can Pistras totes les llegendes sentimentals que fins ara aureolaven les figures dels grans amadors, i queda sense cap valor tota la literatura amorosa que tants bons ratets ens feia passar.

D'aquí endavant, quan una noia ullerosa, d'aquelles que s'acaben d'empassar, faci un sospir ple de romanticisme, haurem de córrer a cercar el metge per a que

li apliqui el corresponent sèrum, que de segur s'inventarà per a destruir el microbi de l'amor.

Les passions volcàniques, que fis ara eren objecte d'estudi per part dels poetes i dramaturgs, hauran d'ésser sotmeses a la bacteriologia, com si fossin afeccions gripals, i un cop desfet per la ciència implacable l'encís sentimental de les relacions amb un noi tendre, el cercar marit tindrà la mateixa importància que procurar-se un soci comanditari.

Un cop desterrada, per morbosa, la intervenció afectiva, la fisiologia matrimonial, sense altra finalitat que la de posar criatures al món, serà una mena de necessitat orgànica tan empipadora i fastigosa com les altres, a la qual ens guardarem molt de dedicar cap més poema, car ens semblaria tan ridícul el tálam com el W. C.

Ara, que una servidora té molta confiança en què el descobriment del savi alemany sigui una *paparrucha*. No menys savis, ni menys alemanys que ell, foren l'Hindenburg i en Ludendorf, que havien inventat la manera infal·lible de guanyar la guerra europea..., i la varen perdre.

Això vol dir, estimades llegidores, que si per cas algun jove us fa l'aleta i no és del tot lleig, tireu al dret fins que el cor us digui prou, puix si per cas arriba el moment de renunciar a l'amor, podreu dir, com aquell:

que me quiten lo bailado,

encara que això de *bailado* s'hagi de canviar per una altra paraula més sonora, més gràfica i menys tolerada en la bona societat.

LA BARONESA DEL CIRI-TRENCAT

—Com s'ho fa aquesta xicota per a gastar tan luxe?
—Psè... Ja t'ho diré. Venent conill...

PER PARTIDA DOBLE

Això del problema de la vida cara s'està posant més malament que la reconstitució dels partits històrics. En Celoni Escala Baza, modest funcionari de l'Estat, n'hauria pogut donar un fidelíssim exemple.

El pobre noi es trobava, als vint-i-tres anys, en el més dur dels trances en què es pot trobar un en lo més florit de sa daurada joventut. Estava enamorat, enamorat perdudament, amb una passió de cine—en el bon sentit de la paraula, ja que ell era, com a bon funcionari, un honrat ciutadà, incapaç de mancar a les lleis ni a la moralitat,—d'una morena escultural, alta, *garbosa* i dotada de totes les curves i protuberàncies naturals que es requereixen per a fer rodar el cap a un home que es passa la vida entre lliuraments i protocols de paper segellat.

Lo més greu del cas, era que el seu turment

el corresponia; que la «mamà», que a part d'ésser bigotuda i posseir un estanc, no tenia altres defectes, no s'oposava al matrimoni; però com que les coses estan tan malament, i des de que la Tabacalera va augmentar els preus dels seus productes, en justa compensació a haver reduït la quantitat i empitjorat la qualitat, els fumadors s'han donat al contraban, l'estanc no venia i la senyora Escolàstica deia que no era cosa de pensar, pel moment, en casoris. Quant a en Celoni, no hi ha que dir que, amb el seu sou, en tenia escassament per a tenyir-se la roba de les temporades anteriors, perquè fer-se un trajo era un somni gairebé irrealitzable, i anar enganyant amb entregues a compte a la dispesera i portar el diumenge, a la Claretta i a sa mare al cine.

Excusat és dir amb quina alegria en Celoni va acollir a casa seva a un amic que anà a visitar-lo un dia per a dir-li que estava enterat del que li passava i que podia treure'l d'aquell trencacolls.

—Què et falta?—va dir-li.—Diners? Jo te'n deixaré, a l'interès i al plaç que et dongui la gana.

—Home, Rupert!—digué en Celoni, en el paroxisme de la alegria.—Però, tu saps el que em dius? Per posar pis, fer-me roba, despeses i demés necessitats, tu saps el que necessito? No baixarà de dues mil pessetes.

—Jo te les donaré, demà mateix, si les vols. Te'n vas a veure a la mamà de la Claretta, li dones la nova, i lo dit, dit, i mans a l'obra.

En Celoni obrí els braços i l'abraçà quasi amb tanta efusió com si hagués sigut sa futura.

—Rupert! Quan penso que, gràcies a ton bon cor, dintre d'un mes la Claretta serà la meua legítima esposa, quin agraïment no tinc de demostrar-te!

—Oh, no té importància!—va dir el providencial amic, despedint-se.—Un favor val un altre favor!

I quan estigué al carrer, en Rupert es fregà les mans molt content.

—Excel·lent negoci! Almenys van a quedar-me mil pessetes!

Bueno; als quinze dies els preparatius estaven acabats. En Rupert els havia ajudat molt. Els havia buscat un piset, al costat del seu, al carrer de la Granota; els proporcionà uns mobles en molt bon estat, procedents d'un embarg; en fi, aquell amic era una perla. En Celoni i la Claretta estaven encantats.

El dia de la cerimònia, ell no va deixar-los fins el darrer moment. Quan tingué la seguretat de què la consumació de les noces era cosa de poques hores, va despedir-se, va passar al seu pis, on, a la cuenta, devia tenir importants negocis que realitzar, perquè des de dos quarts de deu a les deu del vespre cinc joves elegantment vestits trucaren successivament a casa seva.

Al matí següent, en Rupert, somrient, trucà al pis dels casats de poc.

En Celoni va anar a obrir-lo en calçotets.

—He sortit a obrir-te jo, perquè la Claretta ara

acaba de vestir-se. Està clar : està tan fadigada la pobreta !

—Sí, està clar... — exclamà en Rupert. — Es comprèn !

En aquell moment sortí la Claretà.

—Bon dia, Rupert. Com està ?

—Molt bé, senyora. I vostè ? Està gaire fadigada ?

—Home, per l'amor de Déu ! — exclamà en Celoni.

—Ha, ha ! Ja sé, ja, tot el desenrotllament del combat, en detall !

—Què ? — va dir en Celoni. — Què redimoni dius ?

—Ho he vist tot, junt amb cinc amics meus ! Per això em vaig cuidar de fer-te llogar aquest pis. A la vostra habitació hi ha sis forats, per mitjà dels quals hem tingut l'immens honor de presenciar les peripècies de la vostra nit de nuvis !

—Això és indecorós ! — va bramar en Celoni. — Tu has abusat de la meua bona fe ! Això és inaudít !

—Home, això de què he abusat, té una estoneta de discussió ! Tu necessitaves dues mil peles per a casar-te, les quals no me les hauries pogut tornar mai. Com que jo ho sabia, vaig cercar la manera de proporcionar-te-les. Jo, a París, havia explotat un negoci semblant. Cinc amics meus pagaren amb gust quatre centes pessetes cada un per a poder gaudir de l'espectacle únic d'una nit de nuvis autèntica.

En Celoni, al sentir que el deute estava extingit, es calmà ràpidament.

—De totes maneres — murmurà, — s'ha de reconèixer que ets molt fresc ! I tu, què hi dius a això, Claretà ?

La casada de fresc, que, vermella com un pebrot madur, no havia dit ni una sola paraula, permanesqué muda uns moments, i per fi digué :

—Saps què penso, Celoni ? Que quasi quasi, ja que en Rupert ha fet el que ha fet, en lloc de sis forats podia haver-ne fet dotze ! Així ens haurien tocat més pessetes !

PENSAMENTS D'UN GUARDIA URBÀ : :

Un front sense arrugues és com un vestit sense sècs. Senyal que ha servit poc.

Moltes dones, de dia tenen trenta anys i de nit cinquanta.

Diuen que sense diners no es pot fer res, i això no és cert. Sense diners es fan deutes.

Allò de què la mà dreta no deu saber lo que fa l'esquerra, ho devia inventar un pianista dolent.

Una dona massa formosa no convé per esposa. Fa com les joies dels aparadors, que atrauen els lladres.

L'experiència fa com la guàrdia urbana : sempre arriba tard.

Es molt trist que un mut tothom el tingui per un home sense paraula.

Des de que Déu va fer la dona d'una costella de l'home, l'home no hi és tot.

La dona maca estima la veritat. La lletja, l'avorreix. (Ei ! Quan parlen de sa cara !)

No et fiïs de la dona que parli malament dels homes.

Si tens un fill, procura que se'n parli ; però si és una filla, no.

El jugar a la Borsa és tirar al blanc a les fosques.

Les dones fan com els rellotges. Fins que es tenen no se sap com van.

L'home pobre que se casa amb dona rica, es converteix en un pobre home.

—Vols que et regali un mocador de seda, Carmeta ?
—No. Ja en tinc, de seda. De fil no en tinc...

DE DÍA: PASEO AL LUGO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL
PASEO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

EN EL VIENTO

SE ADMITEN SUSCRIPCIONES

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1426

LA VENUS DE MILO,

O

LA PATOGENIA INCONSUTIL

Un servidor — Buendía y Gassol — tiene un amigo que es más sabio que Comas y Solá y, si tanto me apuran, que el marmarse el dedo. (Comas y Solá es sabio, pero el marmarse el dedo es... re-sabio.) Este amigo sabio siempre va ensumando dónde hay antigüedades antiguas, por cuyas razones es arqueólogo, como otro amigo que tengo, que hace arqueos en los Bancos y también es arqueólogo. El otro día, el amigo sabio, si que arqueólogo, me dijo una que me hizo dar un bote (se lo di al botones, pues acababa de abrirlo y los tomates hubieran ido a tierra...), mientras hacía volar los palomos en el terrado.

—¿Sabes la Venus de Milo?
—¿Esta que es manca?
—Sí. La que se parece a Pepa Sala, la manicura, que le faltan los brazos...
—No la conozco, pero esto de Sala manca me suena...

—¿Cómo te va a sonar, si es manca? ¡Como no te suenen tú! (1) Pues la Venus de Milo, ¿sabes lo que significa?

—Ni un mote.
—Eres un burro...
—¡Hombre! ¿Esto significa? ¡Qué raro! ¡Qué gamarrás eres! Pues sí: la Venus de Milo es de lo más bien chafado de la escultura del año del escorzo. ¿Tú conoces la escultura persa? ¿Tú conoces la romana? ¿No la conoces? ¡Cómo te debe pesar!

—Badas. ¿Tú crees que a un servidor puede pesarle una romana? (2).

—¿Tú conoces la helena?
—¿La Elena? De aquello más. Es una flavia rubicunda i mantecosa con la que hice vida marital doce minutos...

—¡No llegasteis al cuarto!
—¡Ya lo creo que llegamos! Pues, ¿crees que hacemos barrila en el rellano de la escalerita? Fué en el cuarto...

—¿Y sabes por qué la dicen de Milo?
—Como una malla. Porque cuando ensopegaron con ella, uno hizo: «A mí lo que me gusta es el enello». Otro: «A mí lo que me gusta es la viga de la espalda...», etc., etc.

—Pues yo, con aquella sencillez, he descubierta lo que significa...

—Una enfermedad, ya te lo diré. El sa-rompió...

—No. Significa la Agricultura. Todo dios ha barrinado y no han caído. Y es más sencillo que saber en qué se parece un zapatero a una pianola...

—¡Caray! ¿En qué?

—En que «toca sola». Pues representa la Agricultura en aquello de que «la Agricultura está faltada de brazos». ¿Eh, qué bien? ¿Soy o no soy un murrio?

Y guilló, quitándose el tarote y dejándose incólume (o sea, con los colomos). Que de qué que hago una tercerilla, me voy de oros y me rompo aquello que se

(1) ¡Pobre! Se ve que aun no la ha dormido proa.

(2) Que Dios le dé una hora bien pequeña.

parece a un beato nedando (o cerca-nada). ¡Y hubiera quedado muerto y enterrado!

El descubrimiento de mi amigo, que considero de aquello más sensacional (pues nunca se descubre), me dejó exhorto. Pero luego, a pesar de mis principios (y hasta postres) liberales, reaccioné, y aquí me tienen dándoles cuenta del cómo y del qué de la cosa.

Y ahora plego, que me esperan en el «Tivoli» para hacer el burro de amagatotis...

BUENDIA Y GASSOL

NO MAS ATROPELLOS

Los que vais por las calles badando, pensando en la mona de Pascua, o bien con una mantellina adquirida a fuerza de cigalones, no temáis que os atropelle ningún auto (excepto los judiciales), camión, carretón ni tartana. Tomad, si esto ocurriese (que Dios nos guarde de un ya está hecho), un frasco de

JARABE DE RABANO SILVESTRE

del que hace Franquito Danis, boticario patentado, y no os pasará nada.

¡Pedid un Frascoito Danis! ¡Desarrolla que es un contento! ¡Es el reconstituyente que usa el Ministerio de Fomento! Si sois arrollados, tomad el Jarabe de Rabano, que os desarrollará en un 3 y no nada.

NOTICIAS CORTAS Y CENIDAS

AVISOS

—En un piso del Ensanche se ha perdido una raspa. Atiende por Manela y tiene una mancha negra en la poste del pecho. Se gratificará su devolución, Giriti, 61, 3.º, 5.º.

—Profesor de ocarina, de ocasión, se cede acomodo. *Bético*, 64.

—Doncella, que ya ha servido, se ofrece. Torrente de las Ollas, 2.714, 2.º.

—Taquígrafo, para sacar tacas, ofrece sus servicios. Pablo Rovellat, banco número 21, Paseo de Gracia.

SUCEDIDOS

—A Juan Xir naces i Xiribecs le dieron ayer un golpe en la cabeza con una barra de hierro. La barra se quebró en dos pedazos. El agresor piensa pedir daños y perjuicios, pues esto no era el trato.

—Se han registrado, en Hospitalet, la mar de casos de tifus. No se les ha encontrado nada encima.

—A una mujer muy caya que se dice Milia le robaron ayer, en el Paseo de Gracia, el corazón y el monedero. En el primero llevaba 15 ptas. y una esponjita. Los habidos no han sido ladrones.

—Ayer, en el Ninot, falleció de repente una vendedora de manados de teyas que se decía Radegunda Rabassa. A la casa

mortuorio acudió el ex diputado Sr. Companys, por tratarse de la Rabassa morta.

SOCIEDAD

—Han contraído nupcias el distinguido joven Celso Celerinos Cunill y la ídem señorita Pura Virgili Secall. La ceremonia tuvo que acelerarse, por ir de parto la contrayente. Fué un chico.

—En el baile que por rigurosa invitación dió la marquesa dels Encenalls, y al que sólo hizo cabo la gente bien, le birlaron un solitario que valía muchas pañass a la hija del Conde Nado. Aunque se purgó a todos los concurrentes, ninguno echó el solitario.

—Hoy, festividad de S. Lutgorio, no celebra su santo el marqués de Comillas. Huelga decir que no ha recibido, por lo tanto, felicitaciones ni regalos.

—Para Felisín Gaspacho ha sido pedida la mano de Pilarín Andaluz. Felicitamos a las familias de Gaspacho-Andaluz y a los muchos ingleses que hacen la guitza al novio.

NOTAS FINANCIERAS

Se ha constituido en esta capital, con un ídem respetable y una misión ídem digna de elogio, la sociedad por acciones «Camp, Pich y Puga». Su objeto son los seguros de incendio sobre los depósitos de agua. Hasta ahora nadie había parado esmiendo, pues la humanidad bada y se limitaba a asegurar catres, armarios lunáticos y bidets, sin pensar en que también a los depósitos podían calarles fuego.

Se admiten suscripciones en casa el Manco, Banco número 6 de la Plaza de Cataluña y fonda del Tío Ramonet, en Cherta.

Circula el rumor con insistencia (todos los rumores circulan con insistencia) de que se impondrá un impuesto de aquello más grueso sobre los que tengan obligaciones de las grandes compañías.

Lo sentimos por los que tengan mucha quitxalla, que están cargados de obligaciones.

UNA CHARADA

Ayer nos vino a ver nuestro amigo Pi.

—¿Qué traes, Pi?

—Hombre, os diré. Ayer barrinando, me salió una charada.

—Carai, Pi... charadas ahora?

Bueno: a otro lo hubiéramos enviado a tomar fosfatina, pero a Pi le debemos gratitud y 6 nabos y no podíamos darle pota. Aquí va, pues, la charada:

«Dos Pancho, que es un corrido, prima una mujer... habló en un cuarto de un tercero y como un quinto gozó. Pero al llegar al segundo, comprendió el muy carcamal que debió él no estar tarado a gastar prima-total.»

Y reto aquí.

—Em passo el dia en el banc del jardí, Ramon.
 —Es molt previsor, vostè.
 —Per què?
 —Perquè lo millor que té ho posa al Banc!

—Fa un any que no has vist la teva dona, i la tens embarassada? I ara!
—Es que li escric molt sovint, saps?

EL CONVIDAT

I

—Senyor Llorenç! Per què no ve a passar amb nosaltres un parell de dies a la torre?
—Tinc por d'ésser molest, senyor Narcís!
—Molest, vostè? Ca! Si serà un plaer per a nosaltres! La Munda, la meva dona, sempre ho diu: «Convida al senyor Llorenç!»...

II

—Què: li agrada la torreta, senyor Llorenç?
—És deliciosa, senyor Narcís! Hi passaré un parell de dies molt a gust...
—Com, un parell de dies? I una setmana, oi, Munda?

III (ALS DEU DIES)

—I doncs, senyor Llorenç... Què fan els seus de Barcelona?
—Bé, molt bé, senyor Narcís. Si no fos que aquí s'hi està tan bé, ja me n'aniria a veure'ls...
—Bé, senyor Llorenç! Si està bé, per què s'ha de moure?

IV

—Saps, Narcís, que ja fa quinze dies que és aquí el senyor Llorenç? Oh! I que no parla d'anar-se'n...

—Sí. Tanmateix, Munda, ens ha sortit ben «gorrero»!

V

—Munda! Que ja fa un mes que l'afartem!
—Perquè el convidaves!
—Ves qui s'havia de pensar...?

VI

—Quina barra, Munda! I no pensa anar-se'n encara...
—Deixa'l estar per mi... Ja me'n cuidaré jo...

VII

—Escolti, senyor Llorenç...
—Digui, senyora Munda...
—No s'avorreix la seva dona tota sola a ciutat?
—Sí que es deu avorrir.
—I cregui'm, senyor Llorenç: no està bé deixar tan temps la dona sola.
—Què vol dir?
—Que, com que és jove i maca...
—Caram! Sap que té raó, senyora Munda?

VIII

—Els tinc de donar una notícia...
—Què: se'n va, senyor Llorenç?
—Ja ens deixa?
—No! Acabo de telefonar a la meva dona que vingui. Té raó, senyora Munda. No convé deixar-la tant temps sola...

—Què et passa, que estàs tan capficat?
—És que la meva *querida* s'ha casat.
—Bé, home: oblida-la!
—Es que s'ha casat amb mi.

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC., ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

SENYORS, això s'anima. L'olla teatral està bullint a marxes dobles; i no s'enfadin els sacerdots de Talia si comparem el teatre a una olla, car el símil no té més intenció que la de significar que el temple de l'eixerida musa serveix per a que ells hi coquin els cigrons. Pel demés, tot el que la paraula «olla» pugui tenir d'ofensiu, queda retirat.

I fet aquest importantíssim aclariment, que suposo deixarà convençuts als esmentats sacerdots, passem a revisar a correuita totes les novetats de la setmana.

Portant pressa com portem, el millor serà començar per una comèdia titulada «Trens de luxe», que l'acurat periodista i notable autor dramàtic en Carles Capdevila ha traduït del francès, per encàrrec de l'empresa del teatre «Espanyol», on fou estrenada.

Malgrat tractar-se d'una obra força honrada i d'un depurat gust literari, el públic va posar entrebancs a la via i «Trens de luxe» van descarrilar. Què hi farem! Un altre dia aplaudirà una bestiesa, i *váyase lo uno por lo otro*.

El plat fort varen donar-lo a l'«Apolo» amb l'estrena d'«El dictador», del mestre Millan, amb la qual van debutar en Sagi-Barba, l'Artell, en Fuentes i la Vela.

Va ésser un aconeteixement de taquilla i un èxit més per l'autor de «La Dogaresa», el qual va recollir deu tones de llorer. Els murmuradors deien que, si va triomfar «El dictador», fou degut a les circumstàncies; però això no passa d'ésser una apreciació malèvola.

Altres estrenes que també han obtingut el *visto bueno* dels *morenos*, foren «Soledad y C.^a», que és un sainet molt *sandunguero*, d'en Vargas i mestre Alonso, representat a «Eldorador», i «Diego Corrientes, el bandido generoso», fet al «Còmic» per la companyia Rojas-Caparó, amb aquella bona fe que tantes llàgrimes costa als espectadors i a les espectadores.

Per molt aviat, al «Nuevo» prometen «Canción que no muere», que no sabem si serà la cançó de l'enfadós; al «Victòria», «La Daga», del mestre Morera, i «Donya Francisquita», del gran Vives, que tampoc és *moco de pavo*; i al «Tivoli», «La tierra de Carmen», que, segons em diuen, té més *miga* que un pa de crostons.

De manera que, senyors, ja en parlarem la setmana entrant.

L'HOMI DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

EL succés de la setmana passada en la vida frívola barcelonina, ha sigut, sens dubte, l'estrena al «Principal Palace» de «Vell i Nou», una revista que vol continuar les tradicions de la casa i que ha agradat força, puix no hi ha res de vell, a part d'algunes artistes, i, en canvi, es veu molt de nou, començant pel saló, que ara, en lloc de teatre, està arreglat com a cabaret; això ja té molts avantatges, entre ells el de poguer llençar les copes a l'escenari quan s'hagi de protestar alguna cosa; altrament, sempre hi ha el recurs d'importar-se les culleretes si el *gasto* puja més de lo que hauria costat una butaca en temps d'en Fernando; i, sobretot, a la gent de Barcelona li agrada l'espectacle exòtic, les dones que enraonen mastegant les *erres*, les cançons franceses i angleses, que no entén ningú, però que tothom choreja; tot lo que faltava d'ençà que acabaren les representacions de «Zig-Zag», última de l'edat d'or del papitisme conscient i lleuger de

roba; cal que tot el que senti encara l'alegria de viure, passi una estoneta amb els cuplets *realistes* de la Jane Darzan, amb el mostrari femení de mitja Europa i amb la cara de satisfacció d'en Sugranyes, que dissabte passat s'engreixà tres quilos...

I va de revistes!; també a l'«Edèn Concert» han estrenat «Saldoni», revista local, segons diuen els cartells, de l'amic Tubau, que és una cosa com l'Enciclopèdia Espasa, on lo mateix es troben donzelles i policies, que soldats i hetaires; per cert, que això d'hetaires ens sembla que és un refinament de llenguatge, de divulgació molt oportuna, que deurem a «Saldoni», o als cartells que l'anuncien, millor dit; sempre és menys ofensiu que a qualsevol li diguin «fill d'hetaira», que no pas lo que ara s'estila, que no té cap procedència hel·lènica.

«Saldoni» ens sembla molt bé, encara que hi surtin «rates d'hôtel»; tenen, a l'«Edèn», revista per un grapat de dies.

També al «Pompeia» preparen «La Isla de Afrodita», per no ésser menys; al «Folies Bergère» ja fa temps que la «Troupe Mundial» va «De París a New-York»; nosaltres, que no ens hem atrevit a anar tan lluny, no sabem encara de què es tracta; ja us ho direm...

JUANITU

FUTBOL

BARCELONA, 9 — MARTINENC, 0.

EUROPA, 2 — ESPANOL, 0.

SABADELL, 2 — U. E. SANS, 0.

ELS del «Martinenc» ho veuen i no s'ho creuen. Els sembla impossible que aquell club que l'any passat va anar a l'estació a rebre'ls quan tornaven victoriosos amb el títol de campions del grup «B», hagi tingut la mala entranya de fer-los-hi nou gols.

El «Martinenc» encara és cadell, i al més petit contratemps es desmoralitza i no toca pilota ni per casualitat.

Els del «Barça», que estaven empipats amb els resultats obtinguts fins ara, veient al «Martinenc» que feia aigües, varen dir-se: «Aquesta és la nostra!»; i en menys temps del que canta un capellà en un enterrament, els varen «perforar» nou vegades.

L'«Europa», com de costum, va jugar estil «tanc» i ens va demostrar que amb els cinc davanters que n'havia no hi ha Zamora que hi valgui ni defenses que els puguin barrar el pas. A més d'això, la defensa de l'«Europa» es va posar de cul a la paret i allí no passava un *alma*, ni amb cèdula.

Els davanters de l'«Espanol» repetides vegades provaren de passar, al·legant que eren de bona família, però en Serra i en Garrobé, que no po len sofrir als rics i que són comunistes fins a la medulla, els digueren que *naranjas*.

D'en Cros, no en parlem, perquè amb el bullit de la selecció ja ningú ignora que és de lo milloret que corre.

A Sabadell, la «U. E. de Sans» va continuar la seva sèrie de victòries, rebent un disgustet més.

Alabat sia Déu!, que diuen els catòlics. Així ho hem trobat i així ho tenim de deixar!

L'únic que pot aconsolar-los és el «Martinenc». En aquest món sempre hi ha un pitjor.

De manera, que la primera volta s'ha acabat quedant en primer lloc l'«Europa» i el «Barcelona», el primer amb 18 gols a la Caixa d'Estalvis i el segon amb 15.

El dia 2 de desembre ja ho sentirem a dir.

AL VOLTANT DEL MUNDO

UN ENTERRAMENT ORIGINAL

Ha mort el milionari nord-americà Harri Hosque Hollaó, i el seu enterrament ha constituït un aconeximent, degut a la seva originalitat.

El bagul anava muntat damunt d'un cotxet de passejar criatures i l'arrossegaven sis estruços. Les cintes de color de rosa eren sostingudes pels bojos del manicomi de Thocatsdelahla, i una banda d'acordeons els seguia. El dol repartia confits i peces de deu cèntims, mentre cantava el «Jo te l'encendré!!!!».

Abans d'enterrar-lo, el degà de les criatures de bolquers va fer un parlament, elogiant a la cuinera del difunt per lo bé que guisava.

Amb tot això sembla que són molts els que estan esperant dinyar-la per a competir amb originalitats i deixar a Nova York amb un pam de boca oberta.

Ja riurem!

RECLAMS NOU MODEL

Els americans són la gent del reclam. Cada dia inventen un nou sistema de propaganda. El darrerament inventat és digne d'elogis i de coses al ventre.

Diferents cases han organitzat uns *matches* de boxa amb premis importants, per a disputar-se el campionat de diferents categories.

«Campionat del pes ploma estilogràfica «Krak».

«Campionat del pes gall, i del pes capó de la raça del Rhevathualisto.

«Campionat del pes Wather Closet, de la marca Hestiralakadena.

«Campionat del pes lleuger, mixte i exprés, de la companyia K. K. H. W.»

En un aparador d'una botiga hi ha exposat un subjecte d'esquena al públic, ensenyant la part del darrera amb les calces arremangades, per anunciar un específic contra les morenes.

Una llevadora fa avortar al balcó de casa seva,

davant del rètol, i el carrer cada dia s'omple de gent.

Un exportador de vins cada dia fa sortir uns quants borratxos que amb prou feines s'aguanten, i van recorrent la ciutat amb un cartell al coll, que diu: «El vi Derrahims emborratxa, però no perjudica».

...I d'aquests, un milió.

UN RIU QUE SURT DE MARE

El Mississipi segueix bé, gràcies! Ara no es tracta del Mississipi.

A Novasíndria, prop de Montmeló, un xicot va observar que la seva mare orinava a peu dret.

A cuïta corrents va anar a dir-ho a l'alcalde, produint-se gran alarma en tota la població,

A l'assabentar-se el Govern de què a Novasíndria hi havia un riu que sortia de mare, va córrer a consultar el mapa, veient, amb la natural sorpresa, que per Novasíndria no hi passava cap riu.

Sembla que el salvament s'efectuarà amb originals, en lloc de barquetes.

L'HOMME QUE TE MES BARRA DEL MON

No es tracta de cap pocs-modos ni de cap subjecte sense instrucció. Es tracta d'un viatjant de cap i pota molt conegut a Cashasevha.

Ha trepitjat un ull de poll al rei d'Anglaterra, ha demanat dues vegades per fer les feines a la comuna del Vaticà; es proposa demanar explicacions al Pare Etern el dia que es mori.

Quan mata porc, fa butifarra a tothom. Al poble on va néixer no hi ha cap matrimoni que no tingui un fill d'ell.

De vegades es fa passar per fill de Sevilla, i molts s'ho creuen. Es el primer sevillano que passa.

LANG-HUSTINUS

EN EL TEATRE

En una llotja, una fulana jove i el seu vell. Aquest, dorm. Una amiga pregunta a ella:

—I no t'empipa que dormi en el teatre?

—No. Gens. Lo que m'empipa és que es desperti.

(De Ruy Blas.)

—Què? Per què aquesta sorpresa? Que no haveu vist mai, en els catalecs, done amb pijama?

—Sí. Però... eren maques!

(De Le Rire.)

RENYINA CONJUGAL

Ella.—Tu ets un cornut! Res més que un cornut!

Ell.—Calma't, doneta meva, calma't. Qui t'ho ha dit això? T'han enganyat!

(De Sans Gène.)

—En què pensa?

—En allò que diuen, «que l'agricultura està mancada de braços...»!

(De Le Journal Amusant.)

—M'ha pegat una bufetada!

—I portarà conseqüències?

—Que no veu com se m'infla?

(De Le Journal Amusant.)

—Bon gos?

—Excel·lent, però molt poruc. Quan veu un conill, se'n fica entre cames!

(De Le Journal Amusant.)

—M'ha insultat!
—Què t'ha dit?
—Que jo era una mona...
—Home! Això jo crec que porta cua!

XAFARDERIES

*** Res: que ens hem enamorat dels cuplets d'en... (ai!, anàvem a dir el nom!). Ara ens assabentem d'un que es titola «Frescales», que, copiat al peu de la lletra, diu:

«Me dicen la frescales
y yo soy testaruda
yo en el lavadero
voy antes que ninguna
allí todos los días
hemos de escandalizar
ya esta la frescales
muy mojada ya esta

(Ja ha sortit el mullader)

REFRAN

Y que les importa a la jente ruin
si yo voy mojada si yo voy mojada
y que les importa a la jente ruin
si yo voy mojada
si yo voy mojada
mejor para mi

(Contenta ella, content tothom)

R,

Porqué mojas frescales
a las demas compañeras
porqué tu vas mojada
y de muchas maneras

(ei, picardies, no!)

yo no les hago caso
y se ponen a chillar
dando golpes al agua
por ver si me pueden mojar

(Mireu que múries!)

R,

Me dicen es la frescales
mira es lavandera
siempre lleva mojada
toda la delantera

(si que, amigo...)

y la jente canalla
y por la calle al pasar
me dicen ya va mojada
y mira que barbaridad.»

Ja té raó la gent, ja!

*** Llegim d'un diari de Lleida:

«El presidente del Directorio militar ha prometido que, con ciertas imitaciones, se concederá en España a las mujeres el derecho de sufragio.»

Imitaciones? Voleu dir que no s'ha de dir una altra cosa?

*** Un diari de Melilla diu que el moro Mehedi-ben-Chocron ha obsequiat a varis quefes i oficials amb un banquet, a l'estil marroquí, baix el següent menú:

«Tfaia, Yaymamaxuá, Yaymahamar, Xamel, Kol-li, Yaymexarmel, Pastela, Mehaxuá, Yaymederbel, Laham-xuá, Yaykol-li, Leham-exfoyel, Leham Kadra, Ariba y Kabosal.»

No ens negaran que són uns plats que atipen.

Correspondència

Nena: Ai, sí! Potser sí que és que no hi entenem! Però, ben mirat, tampoc ens agrada!

Ras: Anirà. Vostè promet. Ens sembla que farem fira.

Sopes: Mitja figa, mig raïm, ja l'hi diré.

Pipes de Sans: I quina mètrica més especial me'n gasta. Vol dir que no se'n fum?

Noi de Vic: Els xistos són mansos. Els volem un xic més feréstecs.

San Juan: Doncs, miri: si no té altres habilitats, li costarà molt el fer carrera. Paraula.

A. Quisey: El ninot és fluix. Ves què vol que en fem d'un ninot fluix! En canvi, el xisto és vell. Es la llei de les compensacions.

Pagerol: Ai, Senyor! I que en va deixar el rei Herodes!

Bruset i Turet, S. en C.—I per desocupar això s'han associat? No valia pas la pena...

Fra Anselm Tarot: Esperem teca. Què fem parats?

K. K. Dolça: Romanços a aquesta hora? Que no ho veu que l'han ensarronat? Cregui'm: un no es pot fiar de ningú.

Rascleta: Al cove! Ah! I ens en rentem les mans.

Virgo Potens: Aprofitarem la idea. Es tota una pensada. Llàstima que les explicaderes siguin tan manses!

Ramonet i Ramoneta: Potser sí que té raó, però nosaltres no hi entrem ni hi sortim. Som amfibis.

Peters: Oidà. Pistonut! En farem un plat que la paròquia se'n lleparà els bigotis.

X2: No. Ho sentim fins al gargamelló, però no pot ésser.

Un calent: L'hi direm tal com ens ho diu, però crec que no el convencerem.

Lluc: Psè... No mata! Ni tan sols fereix.

Cartrons: Fét i fet, ens en quedem un parell. No es pot fer més per la família.

Casta Mandanga: El dibuix és carquinyoli. I comprendrà vostè que carquinyolis sense un vaset del ranci no van enlloc.

Sòmines : Apunti-se'n sis, que aquesta vegada l'ha ensopegada.

Reiet : Neula i antic. Ja veu si ho té malament, jove.

Sesi : Ho traspassem a en Buendia.

ORQUESTINA JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 33, 1.

ALQUILER DE MUEBLES CAMERA SEVILLANA Paseo de Gracia, 101, (Rosellón)

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA

ATENCIÓN!

Al sortir del Teatre, es natural que tingueu ganes de fer treballar les dents davant d'una taula ben parada. Doncs entreu al

SOTANO BAR

RONDA SANT PAU, 4, que la trobareu al vostre gust, a part que econòmic. Tota classe de mariscs, flambres y vins de les millors classes. Per encàrrecs, ningú ho fa millor.

Telèf. n.º 2791 A

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern. — Carrer Ballesteros, núm. 103. Telèfon 197 G.

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

MAISON MEUBLEE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbarà 27. Telèfon 3221 A. Barcelona.-Gran confort i saletes de banys - Telèfon privat Ascensor. - Continuament reformat a la moderna.

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUPRIR INUTILMENTE DE DECENAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues uniformemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los Medicamentos del doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS.—Estricte, (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostaticitis, orquitis, cistitis, gots miliares, etc., del hombre, y vaginitis, colpitis, metritis, uretritis, cistitis, oncositis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los Cápsulas del doctor Soivre. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 Píldoras cada.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—SÍFILIS (avariosis), escurrimos, herpes, sífilis varicosos (lagas de las piernas), erupciones escorfulosas, eritemas, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las Píldoras purificadoras del doctor Soivre, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PÍLDORAS FRASCO :: :: ::

DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurosténia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRÁFAS POTENCIALIZANTES del doctor Soivre. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PÍLDORAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C., Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segalá, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

CICLOS SANROMA MOTOCICLETAS SUN

Llegiu cada dijous **XUT!**

Vies urinàries-Sífilis-Pell Nou mètode a emany de tractament 606-914 — Anàlisis de sang. Preus econòmics. Primera visita gratis de 7 a 8. Ronda Universitat, 6, pral. Policlínica Farré Pijuan.

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8. SÍFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

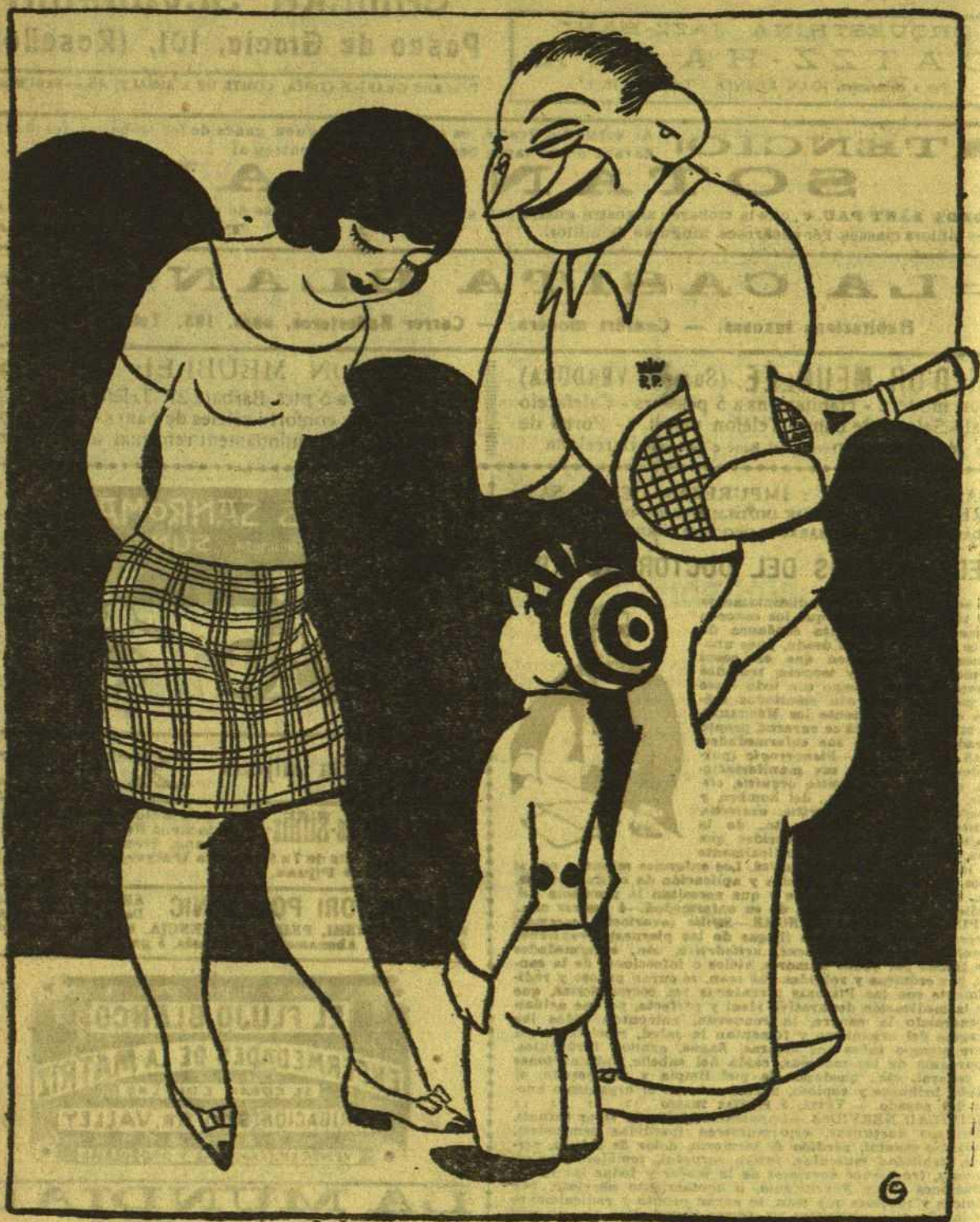

LA MUNDIAL

ARTICULOS RESERVADOS

Esparter, 6

SULFURETO CABALLERO Producto patentado contra la SARNIA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNIA en 10 minuts. Descobriu sempre de les imitacions. Comte de l'Assalt, 26, Barcelona, i Centres d'Específics :: :: ::

—Diu el seu papà que ja la deixa jugar, però que vagi en compte que no li facin cap mala partida.